

II.

ДЕНЬ НА ПОЛЪЗЪ.

Легнахъ си, а сънътъ бѣга отъ морни клѣпки. И тъмнитѣ греди на ниската горница, които толкова пѣти съмъ броилъ, като дѣте; и картината на многострадална Геновева, чието житие ме е разплаквало толкова пѣти; и ниското прозорче, отъ гдѣто съмъ гледалъ по часове, кога есенни вечерни мъгли се повлѣкатъ по балкански долини или кога първи снѣгъ завали и низъ сребриститѣ му снѣжинки се замѣркатъ на орлякъ черни врани, пошуряли отъ радостъ, че зима наставка... и всѣко кѣтче, дори и най-малката черта по стѣнитѣ, ме задѣваше и азъ се носѣхъ върху крилата на мили невръстни години.

... Спомнихъ си, че утрѣ е Игнаждень: день на полъзъ. И образа на баба Краса се съживи прѣдъ мене. Като че пакъ започна приказката за светого Игната. Чувамъ я, нейния гласъ шепне на ухото ми — и азъ се унесохъ по онова врѣме, кога за прѣвъ пѣтъ слушахъ тая приказка:

... Бѣше на мръкване. Снѣгътъ валѣше изситно. Подъ стрѣхитѣ се извиваше вечерна фортуна: скимти, вие, като глутница повилнѣли вълци. Въ горницата е тихо и топло.

Край мангала сѣди баба Краса, разказва приказката и сегисъ-тогисъ разравя жарѣта въ ман-